

Втора картина.

I.

Лѣто. Шатра на Майсторъ Лалйо.
Жамията е на свършване. Той
гледа изработеното, сравнява съ плана
си. Следъ дълги сравнения минава
няколко крачки и пакъ се връща.

Изправенъ предъ масата, на
която е поставенъ модела — забелѣзва
букетъ цвѣтя. — Безъ да го вземе —
промълва:

Майсторъ Лалйо.

Пакъ нейна работа е! Букетъ свежи
цвѣтя!.. Какви латинки е избрала!
(Взема букета, помирихва и добѣва)
Благоухае!,, Тѣй сладъкъ ароматъ!
Опива ме и трепетъ на гърди
извиква той.. Ехъ, иде ми да махна
ръжка; безъ страхъ глава да вдигна смѣло
и въ отговоръ на нейнитѣ цвѣтя
сърдцето си въ замѣна да ѝ дамъ...
че стига е бунтувала съня ми!
че доста е измъчвала душа мн!..

(Пакъ доближава цвѣтята до насъ)
... Докосна ли цвѣтята до челò —
каточе ли допирамъ се до ней;
поема ли мириса благовоненъ —
обгалва ме незнайно сладка мжка!
(Вдигналъ глава, колебае се въ мисълта си)

... И до кога?... Защо съмъ толкозъ младъ!
О, Господи, прати ми старостъ, духъ
неподатливъ — на погледъ искромѣтни
да устои... Да бжда твърдъ катъ камъкъ